

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **DLS, spol. s r.o.**, IČO 61505129, se sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1, zast. Mgr. Radkem Klesou, advokátem, se sídlem Riegrova 223/20, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. MSK 44505/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, č. j. 20 A 22/2019 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I. Shrnutí předcházejícího řízení**

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 2. 2019, č. j. SMO-143729/19/DSČ/Haj, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky Škoda, X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 12. 4. 2018 v 13:49 hodin, v tunelu Klimkovice na dálnici D1, překročil blíže neurčený řidič při řízení tohoto vozidla maximální povolenou rychlost na daném úseku (80 km/h) nejméně o 15 km/h. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MSK 44505/2019, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného o odvolání napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 10. 2019, č. j. 20 A 22/2019 - 32, neboť žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou.

[4] Krajský soud se ve svém rozsudku důkladně věnoval výkladu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a to zejména požadavku, podle nějž musí správní orgán učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku předtím, než přistoupí k uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Rovněž shrnul existující judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž explicitně zmínil rozsudek ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, nicméně poukázal na skutečnost, že tato judikatura není kvůli individuálním okolnostem jednotlivých případů vždy zcela použitelná. V projednávané věci krajský soud odmítl názor žalovaného, že pokud se označený řidič nepřízná, nelze jej uznat vinným z přestupku. Souhlasil však s tím, že správní orgán prvního stupně neměl k dispozici dostatek jiných důkazů pro zahájení správního řízení proti osobě, kterou žalobkyně označila jako řidičku. Z hlediska naplnění podmínky nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku při doručování do ciziny přitom podle krajského soudu není nutné opakované zasílání zásilek do zahraničí, a to s ohledem na omezené možnosti správního orgánu, neexistenci bilaterálních ani evropských předpisů usnadňujících právní styk s Rumunskem a nemožnost použití fikce doručení. Zaslání i jen jedné nedoručené výzvy k podání vysvětlení tak krajský soud považoval za dostatečné.

[5] K námitce o neprovedených důkazních návrzích žalobkyně krajský soud uvedl, že pokud správní orgán učinil příslušné nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, došlo k zákonnému překlopení věci do režimu § 125f zákona o silničním provozu, na čemž již nemůže nic změnit ani případné pozdější zjištění či prokázání osoby, která automobil skutečně řídila. Stěžovatelkou navrhované důkazy přitom měly směřovat právě k prokázání této skutečnosti. Krajský soud proto nepovažoval za potřebné toto dokazování provést, neboť by nemohlo mít žádný vliv na posouzení věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V této kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že se krajský soud nevypořádal s jejím odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou rozsudkem ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22. Z něho přitom vyplývá, že ani zaslání dvou předvolání k podání vysvětlení nelze považovat za vynaložení dostatečného úsilí při zjišťování pachatele přestupku. Krajský soud se však o tomto judikátu v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nezmiňoval. Rovněž tak nedostatečně odůvodnil odklon od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou sám citoval a v níž se uvádí, že zaslání jedné výzvy nelze považovat za učinění nezbytných kroků ke zjištění osoby pachatele přestupku.

[8] Těžiště kasační stížnosti spočívá v námitce, že žalovaný neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku předtím, než zahájil řízení se stěžovatelkou. Ta správním orgánům sdělila, že předmětný automobil měla v době spáchání přestupku v nájmu D. A. T. (dále též

pokračování

„stěžovatelkou označená řidička“ či jen „označená řidička“), což doložila nájemní smlouvou, jež mimo jiné obsahovala povinnost neumožnit řízení auta třetí osobě. Stěžovatelka rovněž uvedla adresu paní T. v Rumunsku. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na to, že zásilka obsahující výzvu k podání vysvětlení se z Rumunska vrátila jako nevyžádaná (*non réclamé*). Z toho dovozuje, že adresátka zásilku odmítla převzít, v důsledku čehož nastala fikce doručení. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že při doručování do zahraničí nelze uplatnit fikci doručení, a kategoricky odmítá právní názor, podle něhož by se pachatel mohl vyhnout stíhání za přestupek tím, že nepřevzme výzvu. Rovněž připomíná, že se ze strany jí označené řidičky nejednalo o zákonné odeprání podání vysvětlení. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou kupříkladu rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, z níž dovozuje, že správní orgán nedostál své povinnosti učinit dostatečná opatření ke zjištění pachatele přestupku. Jeho činnost hodnotí jako formalismus vedený pouze snahou otevřít si cestu k uplatnění objektivní odpovědnosti stěžovatelky. Odložení přestupku podle ní bylo předčasné, když správní orgán měl zkusit zaslat výzvu opakovaně, uložit pořádkovou pokutu či nechat označenou řidičku předvést ve spolupráci s rumunskými orgány.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že jak řízení před správními orgány, tak řízení před krajským soudem bylo stíženo závažnou procesní vadou spočívající v tom, že žádný z orgánů se dostatečně nezabýval navrženými důkazními návrhy, zejména návrhem na výslechy svědků T. a F., pracovníka půjčovny aut, který vozidlo předával označené řidičce.

[10] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že ukládání pořádkových pokut či předvádění zahraničních osob jde zcela nad rámec zákona. Nereaguje-li tedy taková osoba na výzvu, pak při absenci dalších důkazů není možné v řízení s označeným pachatelem přestupku pokračovat. Žalovaný přitom poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze zaslání jedné výzvy do zahraničí považovat za dostatečné opatření ke zjištění pachatele přestupku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala ke zrušení rozsudku krajského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[17] V posuzované věci se krajský soud výslovně nezabýval odkazem stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22, nicméně tato skutečnost sama o sobě neznamená, že odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné nebo dokonce nepřezkoumatelné. Správní soudy totiž nemají povinnost reagovat na každé tvrzení žalobce a obsáhle jej vyvracet, neboť jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19. V napadeném rozsudku přitom krajský soud přisvědčil stěžovateli, že v judikatuře správních soudů se zpravidla jedna výzva nepovažuje za učinění nezbytných opatření za účelem zjištění pachatele přestupku. Tento závěr však na projednávání věc neaplikoval, neboť se v ní jednalo o právní styk s cizinou, při němž má správní orgán velmi omezené možnosti, na rozdíl od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 204/2015, který se týkal označeného pachatele přestupku s pobytem na území České republiky. Povinnost vypořádat se s dřívější judikaturou tak krajský soud splnil tím, že projednáváný případ od ní dostatečně skutkově odlišil, byť tak neučinil explicitně. Ze stejného důvodu se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj odklon od dřívější ustálené judikatury, podle níž zaslání jedné výzvy údajnému pachateli přestupku není dostatečné. I v tomto směru totiž nutnost právního styku s cizinou při zaslání písemností představuje dostatečné skutkové odlišení nyní posuzované věci od předchozích rozhodnutí správních soudů. V nich učiněné judikатурní závěry na danou věc nedopadají, takže krajský soud se nemusel s nimi podrobněji vypořádávat.

[18] Lze tedy shrnout, že odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněné závěry i vypořádání žalobní argumentace v náležitém rozsahu. Ostatně s právními názory vyslovenými krajským soudem stěžovatelka polemizuje, což by při jejich nedostatečném odůvodnění nebylo možné. Rozsudek krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[19] Hlavní věcná námitka stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu spočívá v tom, že správní orgán prvního stupně údajně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku předtím, než zahájil řízení se stěžovatelkou jako provozovatelkou motorového vozidla. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na to, že zásilka obsahující výzvu k podání vysvětlení se z Rumunska vrátila jako nevyžádaná (*non réclamé*). Z toho dovozuje, že adresátka zásilku odmítla převzít, a nastala tak fikce jejího doručení. Označení *non réclamé* (v češtině „nevyžádáno/nevyzvednuto“) na vrácené zásilce však neznamená, že adresát aktivně odmítl zásilku převzít. Znamená pouze to, že adresát nebyl zastížen při pokusu o doručení a zásilku si následně nepřišel

pokračování

vyzvednout na místo, kde byla uložena. Z informací obsažených ve správním spise tak v žádném případě nevyplývá, že by adresátka aktivně znemožnila doručení předmětné výzvy.

[20] Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu „*obecní úřad obce s rozšířenou působností přešupek podle odstavce 1 (tj. přešupek provozovatele vozidla - pozn. NSS) projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přešupku, jebož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přešupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přešupku zastavil, protože obviněnému z přešupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

[21] K pojmu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přešupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval mnohokrát. Z jeho judikatury vyplývá, že správní orgány mají za účelem zjištění pachatele přešupku vyvinout dostatečné úsilí. Na druhou stranu však dovodil, že pachatele přešupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018 - 27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22). Také v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, na který stěžovatelka poukázala na podporu své kasační argumentace, Nejvyšší správní soud uvedl, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyžadovat činení rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přešupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle odstavce šestého téhož ustanovení zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přešupku.

[22] S touto judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž v nyní projednávané věci vycházel též krajský soud, se lze ztotožnit, a to včetně mírnějších požadavků pro pátrání po pachatelích přešupků zdržujících se v zahraničí. Možnosti, kterých správní orgán může při vyhledávání osob v cizině a případném následném správním řízení využít, jsou totiž značně omezené. Vzhledem k nutnosti respektovat suverenitu cizího státu totiž nepřichází v úvahu hrozba předvedení, natož jeho faktická realizace. I stěžovatelkou navrhované využití rumunských správních orgánů k doručení příslušné písemnosti představuje spíše jen teoretickou možnost, než reálně použitelný nástroj. Správní orgány proto musí pečlivě vážit, s jakými věcmi se obrátí na své partnery v zahraničí. Závěr o tom, že správní orgány nejsou povinny provádět rozsáhlé pátrání po pachatelích přešupků za plného využití všech dostupných nástrojů, je podporován i smyslem ustanovení o odpovědnosti provozovatele vozidla. Toto ustanovení bylo do českého právního řádu zavedeno jako reakce na velmi nízkou objasněnost přešupků v dopravě zejména s ohledem na tehdejší častá tvrzení provozovatelů vozidla o spáchání přešupku osobou blízkou. Předmětné ustanovení bylo přezkoumáno i Ústavním soudem, který jej shledal ústavně konformním a mimo jiné uvedl, že „*stanovená objektivní odpovědnost představuje součást povinností spojených s postavením provozovatele vozidla*“ (srov. náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16). S přihlédnutím ke skutečnosti, že provozovatele lze takto postihovat jen subsidiárně (v případě, že skutečný pachatel zůstane neodhalen), a to relativně nízkou sankcí (pokutou do maximální výše 10.000 Kč), považoval Ústavní soud tuto formu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přiměřenou.

[23] Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplývá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se jí správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatele přestupku do Rumunska. Opakované zasílání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.

[24] Navíc stěžovatelce nic nebránilo pokusit se jí označenou osobu kontaktovat sama a vyzvat ji k vyjádření. Za situace, kdy jako provozovatelka vozidla označila za jeho řidičku nekontaktní zahraniční osobu, bylo v zásadě na ní, aby správnímu orgánu předložila dostatečné důkazy o její vině, nebo aby se s touto osobou, ideálně předem, dohodla na soukromoprávní odpovědnosti, pokud nechtěla sama nést finanční důsledky jejího protiprávního jednání. Jak totiž Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, „stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami“.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou tvrzených procesních vad spočívajících v ignorování důkazních návrhů stěžovatelky. Ta během správního řízení mimo jiné navrhovala výslech pracovníka půjčovny aut, který vozidlo označené řidičce předával, jakož i výslech této údajné pachatelky přestupku. Správní orgány žádný z těchto výsledků neprovedly. K výslechu pracovníka autopůjčovny uvedly, že jeho výpověď je pro řízení nepodstatná, neboť skutečnost, že nájemkyni řádně poučil o pravidlech silničního provozu, není liberačním důvodem, a není tedy třeba v tomto ohledu vést dokazování. Výslech označené řidičky pak správní orgány neprovedly s tím, že se jí nepodařilo doručit ani předchozí výzvu k podání vysvětlení.

[26] V této otázce se lze zcela ztotožnit s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, který poukázal na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, z něhož vyplývá, že jedinými přípustnými liberačními důvody jsou v případě odpovědnosti provozovatele vozidla důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, což jsou případy krádeže vozidla či registrační značky a podání žádosti o změnu provozovatele vozidla. Tento stěžovatelkou navrhovaný důkaz tak nebyl způsobilý prokázat žádnou relevantní skutečnost. Důkaz výsledkem označené řidičky pak byl nadbytečný vzhledem ke splnění zákonných podmínek pro vedení správního řízení s provozovatelem vozidla. Správní orgány důvody nevyhovění těmto důkazním návrhům řádně ve svých rozhodnutích odůvodnily a stejně tak učinil krajský soud.

pokračování

[27] Žalovaný i krajský soud se tedy nedopustili žádných procesních pochybení, která by měla vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, jimi vydaná rozhodnutí jsou přezkoumatelná a relevantní právní otázku posoudili správně. V posuzované věci tak nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu